

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU || REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România 35 lei
6 luni 18 „
3 luni 9 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

SUMAR:

Revoluțiune și evoluțiune, de d-l Anibal Teodorcescu ;
JURISPRUDENȚĂ :
Curtea de casație s II : Vasile M. Cogălniceanu și Al. Vălescu, recurs contra mandatelor de arestare ;
Idem, s. III : Administrația Financiară Roman, cu Herman Copolovici ;
Curtea de apel din București, s III : C Dan, cu Consiliul pe disciplină al Baroului de Argeș ;
Tribunalul Notariat Ilfov : N. A. Pepadat și I. D. Nicolau cu Statul.

Revoluțiune și evoluțiune*)

(urmare și finit)

Este cert, că această stare precară de lucruri nu putea dăinui prea mult timp și că trebuia să se întâmple și la noi ceea ce s'a întâmplat pretutindeni, unde clasa sociala cea mai importantă prin menirea și activitatea ei, era stăpânită neomeneste de o oligarchie de exploataitori. Țăranii s'au sculat și au cerut, nu drepturi noi, ci să intre și ei în regimul comun, adică, să li se facă și lor dreptate.

Dacă lăsăm la o parte toate acele acte de brutalitate petrecute în câte-va județe din Muntenia și Oltenia, acte cari nu au nici un raport cu revendicările țărânilor, ca unele ce nu sunt motivate de acestea ci puse la cale de oameni interesați și de indivizi fără căpatâi, de drojdia poporului românesc, mișcarea agrară din Martie trecut ne apare—date fiind condițiunile și împrejurările în cari trăim—ca o mișcare necesară, la care trebuia să ajungă țara noastră în procesul de evoluțiune, căreia îi este supusă.

Manifestul dat de guvern către țară la 12 Martie, este un act, care va căpăta o importanță deosebită în istoria dezvoltării noastre sociale și economice. El, prin faptul că se grăbește a lua

anumite măsuri ușurătoare pentru țărani și că promite pregătirea și alcătuirea unor legi menite să stârpească multe abuzuri, confirmă în primul rând că până acum a existat în realitate tocmai contrariul de ceea-ce el dispune să promite. Ast-fel când zice: «Pentru perceperea impozitului fonciar asupra proprietății mici țărânești, venitul pământului să fie socotit întocmai ca acel al proprietăților mari», înseamnă că până acum proprietatea țărânească, mai mică și mai săracă, a fost cu mult mai impusă de cât cea mare. Egalitatea înaintea legilor nu exista deci de cât pentru cei mari și puternici, iar cei mici și mulți—țărani—trăiau sub un regim analog celui creat pe vremuri de Regulamentul Organic.

Mai departe, când *Manifestul* adaugă că: «Măsurarea dreaptă a pământurilor date în învoeli și răfuirea cinstită a socotelilor agricole vor fi supravegiate, pedepsindu-se cu cea mai mare asprime măsurările și răfueile false», înseamnă că până acum măsurarea pământurilor nu era de loc dreaptă, iar socotelile erau departe de a fi răfuite în mod cinstit—și este foarte important că lucrul acesta îl recunoaște chiar un act oficial.

Iată dar, care este, dintr'un prim punct de vedere, importanța acestui manifest în studiul chestiunii noastre sociale. Dar, *Manifestul* aduce să cel puțin promite că va aduce în cel mai scurt timp, anumite îmbunătățiri în soarta clasei agricole.

Ast-fel, se ușurează într'o oare-care măsură—mică de tot—dările.

Se iaă măsuri ca numărul arendașilor, cari au supt pe țărani atât amar de vreme și atât de grozav, să devină din ce în ce mai restrâns prin arendarea direct la aceștia din urmă, a moșiilor Statului și așezămintelor publice. Băncile populare precum și Casa rurală, ce urmează a se înființa, îi vor ajuta fie ca să ia în arenda, fie

*) Vezi *Curierul Judiciar* No. 36 din 13 Maiu 1907.

ca să cumpere direct pământurile, de cari aŭ nevoie.

Legea tocmelelor agricole va suferi o serie de modificări esențiale, cari vor preface aproape în întregime sistemul actual de exploatare a pământurilor și a brațelor muncitoare. Pe de altă parte, se va împedica pe viitor acea tendință de acaparare a unor arendași îmbogățiți, tendință grație căreia latifundii imense aŭ căzut în mâna uneia sau a două familii de exploatare străini.

De sigur, noi ne oprim numai la considerațiuni de ordin general și nu intrăm aci în discuțiunea amănunțită a *Manifestului*, care are, poate, și el părțile lui slabe și nu rezolvă în totul chestiunea noastră socială. Totuși el nu-și pierde mai puțin din importanța lui de act economico-social, ale cărui urmări bine-făcătoare pentru țară se vor resimți de îndată, ce se vor aduce la îndeplinire măsurile promise.

Starea de inapoiere ^{*} ^{*} culturală și economică a clasei rurale a făcut să se agite mai ales în ultimul timp o serie de chestiuni, cari, după cum am mai spus altă dată, fac parte din complexul marelui chestiuni sociale. Rezultatele practice însă sau aplicările experimentale întârziează să se manifeste iar, când se manifesta răsețe și timide, erau atât de puțin încurajate și susținute în cât sfârșeau prin a se pierde înecate în noianul intrigilor și uelțirilor celor interesați la menținerea vechei stări de lucruri. Și atunci, țaranii săturați de împilări și de discursuri frumoase pline de vorbe goale, aŭ început să murmure și să se miște. Dacă cei plătiți de ei, ca să le facă dreptate, îi lasă din potrivă în părăsire, cel puțin să-și facă dreptate ei singuri. Și, și-aŭ făcut-o.

Mișcarea agrară din Martie trecut, dacă înălțurăm partea ei brutală, a fost o mișcare frumoasă și salutară. Ea a arătat asupririle și nedreptățile de tot felul, pe care le îndură țaranul, mizeria cumplită a satelor; ea a spulberat legenda vieței idilice de la țară cu doinele ei duioase și cu nesfârșitele hore și jocuri pentru a desvălui viața reală a plugarului nostru în toată nefericita ei urăciune.

Această mișcare ne-a deșteptat pe noi toți din amorțirea, în care ne plăcea să stăm; pe proprietarii leneși și risipitori—pe acei *beati possidentes*—i-a făcut să înțeleagă că de aci înainte nu mai pot spera ca arenzile pământurilor lor să se urce și că trebuie să se poarte mai omenos cu aceia de pe urma cărora trăesc; pe Stat l'a făcut să intervină în raporturile dintre muncitori și stăpânii de pământ spre folosul obște.

Țara Românească a făcut un pas uriaș înainte grație evenimentelor din Martie, așa că astăzi,

când chestiunea noastră socială merge spre complectarea ei rezolvare, putem zice și noi ca autorii *Manifestului* că pașim în viitor cu încredere și că nădăjduim că legile vor fi aplicate cu sfințenie, că nedreptatea și apăsarea vor fi înlăturate, iar că munca ne va fi pacinică și rodnică.

Anibal Teodorescu

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 3 Maiu 1907

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte
Vasile M. Kogălniceanu și Al. Vălescu

Legea asupra libertății individuale. — Mandate de arestare. — Dreptul judecătorilor de fond de a aprecia dacă arestarea unei persoane e sau nu indispensabilă instrucției. — Judecător de instrucție. — Dacă el poate lua parte la confirmarea unui mandat, când se constată că el nu a instruit acea cauză. — Motive de casare relative la confirmarea unui mandat de arestare de către prima instanță. — Dacă mai pot fi propuse direct în casație, când se constată că viciile de cari se plânge partea, aŭ fost acoperite la camera de punere sub acuzare. — (Art. 93 din proced. penală, legea asupra libertății individuale).

1. *Legiutorul, în scop de a garanta și mai mult libertatea individuală, a prevăzut prin art. 93 din legea libertății individuale, că judecătorul de instrucție nu poate da mandat de arestare de cât în circumstanțe grave, și când arestarea este indispensabilă instrucției, sau când este reclamată de un interes al siguranței publice, iar chestiunea de a se ști dacă arestarea este sau nu indispensabilă instrucției, sau e reclamată de un interes general, este o chestiune de fapt care variază de la cauză la cauză și pe cari legiutorul le-a lăsat la aprecierea și înțelepciunea judeului instructor și a instanțelor judecătorești, chemate a se pronunța asupra acestor chestiuni.*

2. *Un judecător de instrucție poate lua parte la confirmarea unui mandat de arestare, când se constată că dânsul nu a făcut acte de instrucțiune în cauza în care se cere confirmarea mandatului.*

3. *Este fără interes motivul de casare, tras din faptul că cu ocazia confirmării unui mandat de arestare la prima instanță nu s'ar fi pus la dispoziția apărătorilor dosarele instrucțiunii, când se stabilește că la camera de punere sub acuzare, aceiași apărători aŭ avut la dispoziție dosarele cauzei.*

Deciziunea No. 884/907. — Respins motivele III, IV, V, VI și VII de casare ale recursului făcut de Vasile M. Kogălniceanu și Al. Vălescu contra deciziei Camerei de punere sub acuzare de pe lângă Curtea de apel din București cu No. 97/907.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați P. Grădișteanu, D. Comșa,

G. Cristescu, Cezar Pascu și Radu D. Rosetti în desvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-l Procuror-General Cîru Œconomu în concluziuni ;

Deliberând,

Asupra motivelor III, IV și VII de casare :

III. «Nemotivare. — Curtea afirmă că detențiunea prevenitului Kogălniceanu este reclamată de un interes social superior pentru menținerea liniștii și ordinii interne a Statului, fără a arăta pentru-ce există un asemenea pericol social și de unde aceasta. De asemenea, Curtea afirmă că mai sunt martori de ascultat și că dacă prevenitul ar fi liber s'ar paraliza adunarea probelor, fără a arăta dacă este un interes sau se mai asculte martorii, și cum prevenitul fiind liber ar putea paraliza adunarea probelor».

IV. «Omisune esențială — Am arătat în memoriul nostru depus la Camera de punere sub acuzare că, pentru a se putea susține că o arestare preventivă e în interesul instrucțiunii, trebuie să se arate: 1) în ce direcție n'a avut timp să se facă cercetări; 2) dacă în direcția arătată sunt probabilități să se găsească ceva, și 3) cum prevenitul în libertate ar putea să împedice acele cercetări. Curtea nu răspunde nimic asupra argumentelor noastre în această privință. O asemenea omisiune este esențială, fiind-că almintrelea, judecătorul de instrucție poate afirma ori-când că este în interesul instrucției arestarea prevenitului, și legea libertății individuale n'ar mai însemna nimic».

VII. «Violarea art. 93 proc. penală și omisiune esențială. — Pentru-ca cine va să poată fi arestat, acest articol cere imperios ca circumstanțele să fie grave. Or, Camera de punere sub acuzare nu arată care sînt circumstanțele grave și, prin urmare, omite de a arăta tocmai elementul principal pentru aplicarea art. 93. În afară de aceasta, noi am analizat depozitiile martorilor pe cari se bazează judecătorul de instrucție pentru a da mandat de arestare, arătând că din ele nu rezultă nici o circumstanță gravă în sarcina lui Kogălniceanu. Camera de punere sub acuzare omite de a se pronunța asupra argumentelor noastre în această privință».

Având în vedere că, în scop de a garanta și mai mult libertatea individuală, legiuitorul a prevăzut, prin art. 93 din legea libertății individuale, că judecătorul de instrucție nu poate da mandat de arestare de cât în circumstanțe grave și când arestarea este indispensabilă instrucțiunii, sau când este reclamată de un interes al siguranței publice ;

Considerând că, dacă o infracțiune s'a comis ori nu în circumstanțe grave, dacă arestarea este ori nu indispensabilă instrucțiunii, sau este reclamată de un interes al siguranței publice, toate acestea sunt cestiuni de fapt, care variază de la cauză la cauză, și pe care legiuitorul le a lăsat la aprecierea și înțelepciunea judecătorului de instrucție mai întâi, a tribunalului chemat a se pronunța asupra confirmării mandatului și chiar a Camerei de punere sub acuzare în cazul când s'ar face apel la dânsa ;

Considerând, în speță, că Camera de punere sub acuzare a Curții de apel din București, prin deciziunea atacată, motivează că faptele imputate recurenților sunt de o extremă gravitate, mai cu seamă în timpurile actuale când liniștea și ordinea internă a Statului au fost turburate prin asemenea fapte ; că, ea constată încă că detențiunea preveniților este necesară instrucțiunii, fiind-că instrucția este abia la începutul ei și că mai sunt martori de ascultat, cari dacă preveniții ar fi lăsați liberi ar putea comunica cu dânsii și i-ar putea influența în depozitiunile lor, paralizând, ast-fel adunarea probelor ; că, Camera mai adaogă că detențiunea recurenților este reclamată chiar de un interes social superior pentru menținerea liniștii și a ordinii interne a Statului ;

Considerând că, Camera motivează ast-fel deciziunea sa după ce arată că a citit mai întâi memoriile preveniților și actele din dosar ; prin urmare, ea este presupusă că a luat cunoștință de toate obiecțiunile re-

curenților și de toate actele de instrucție dresate în cauză, și, că examinându-le a găsit că detențiunea preveniților este făcută în condițiunile prevăzute de art. 93 ;

Că, deși ar fi fost de dorit ca Camera să-și fi motivat deciziunea mai pe larg și mai precis asupra acestor condițiuni spre a înlesni controlul Curții de casațiune, totuși așa cum dânsa justifică în fapt necesitatea detențiunii recurenților, nu se poate susține că este o lipsă completă de motivare, spre a se putea cere casarea deciziunii din această cauză ;

Că, un asemenea mod de motivare din partea Camerei ar atrage casarea numai atunci când ar fi bine dovedit că se întrebunțează de stil în toate deciziunile sale, date în asemenea materie, fără ca motivele arătate de Cameră în deciziune să fie exacte în fapt, ceea ce recurenții n'au dovedit în speță ;

Că, așa fiind, aceste motive de casare sunt nefondate ;

Asupra motivului V de casare :

V. «Exces de putere. — Camera de punere sub acuzare, în loc să se pronunțe că judecătorul de instrucție Bonea nu putea lua parte la confirmare fiind-că instruisese în chestia răscoalelor, răspunde că n'a instrumentat în ceea-ce privește pe Kogălniceanu și Vălescu».

Având în vedere că, Camera de acuzare prin deciziunea atacată motivează că judecătorul de instrucție titular Bonea putea lua parte la judecata confirmării mandatelor de arestare, de oare-ce dânsul a făcut acte de instrucție în alte afaceri relative la răscoalele țărănești și n'a instrumentat de loc în cauza privitoare pe recurenți ;

Considerând că aceste motive fiind exacte în fapt și în drept, și, justificând îndestul constituirea regulată a tribunalului de Vlașca când a confirmat mandatele de arestare, Camera n'a comis nici un exces de putere cum se pretinde ;

Că, prin urmare, și acest motiv de casare este nefondat ;

Asupra celui de al VI-lea motiv de casare :

VI. «Rea interpretare a art. 98 din legea libertății individuale, atunci când Camera admite că se poate apăra inculpatul fără a se pune la dispoziția apărătorilor dosarul instrucției, și omisiune esențială de a se pronunța asupra dovezi noastre în această privință rezultând din rezoluția pusă de d. jude instructor pe petiția dată de d. Grădișteanu, apărătorul lui Kogălniceanu».

Având în vedere că, asupra cestiunilor care fac obiectul acestui motiv de recurs, Camera de acuzare, prin deciziunea atacată, motivează că secretul instrucțiunii unit cu dispozițiunile art. 98 din legea libertății individuale cari prevăd că observațiunile apărătorilor preveniților trebuiesc să fie sumare, fac inadmisibil motivul tras din faptul că nu li s'a pus la dispoziție dosarul, ceea-ce de alt-fel nici n'a fost dovedit ;

Considerând însă că este cert că înaintea Camerei de acuzare apărătorii recurenților au avut la dispoziție dosarele cauzei ; că acest lucru rezultă evident din faptul că în memoriile adresate acestei instanțe, cu ocaziunea judecării apelurilor, se vede că apărătorii examinează și discută atât interogațiunile cât și depozitiunile martorilor, indicând chiar filele din dosar ;

Că, prin urmare, ori-ce împedire s'ar fi adus la prima instanță în studierea dosarelor, cum se pretinde, totul s'a acoperit dinaintea Camerei de acuzare, unde apărătorii recurenților au avut dosarele la dispoziție și posibilitatea de a face o apărare în deplină cunoștință a actelor de instrucție ;

Că, așa fiind, admitând chiar că Camera de acuzare ar fi interpretat greșit art. 98 și că ar fi făcut și omisiunea de care se vorbește în motivul de recurs, totuși recurenții nu mai au nici un interes a le invoca spre a se plânge în casațiune că li s'ar fi violat drep-

mul lor de apărare cu ocaziunea confirmării mandatelor la prima instanță

Că dar și acest motiv este nefondat ;

Având în vedere că în ce privește I și al II-lea motiv de casare, s'a ivit divergență de opinii și urmează a se procedea la o nouă judecată, compectându-se Curtea conform art. 20 din legea sa organică ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge motivele de casare III, IV, V, VI și VII ca nefondate ;

Audiența din 8 Mai 1907

Președinția D-lui N. MANDREA, Președinte

Vasile M. Cogălniceanu și Al. Vălescu

Mandate de arestare.—Motivarea lor.—Dacă legea preținde o motivare amănunțită.—Apel la camera de acuzare în contra deciziei de confirmare a mandatului de arestare.—Înlăturarea de către legiuitor în asemenea apeluri, a principiului de ordine publică a ascultării acuzatului și a martorilor.—(Art. 93 și art. 218 Pr. pen.)

1. Mandatul de arestare, ne fiind o hotărâre propriu zisă, nici legiuitorul nu a putut înțelege, ca motivarea lui să fie cât se poate de amănunțită, ci atât cât să se poată înlătura pe de o parte, arbitrariul judelei instructor și pe de altă parte, să se pue în măsură instanța superioară de a putea și ea controla și aprecia această măsură severă luată de judele instructor.

2. Principiul de ordine publică al ascultării inculpatului și al apărătorului său este formal înlăturat de legiuitor dinaintea camerei de punere sub acuzare, fie că ea ar judeca în materie criminală în urma ordonanței de trimitere, fie că ar judeca opozițiile la ordonanțele date în materie corecțională, fie chiar că ar judeca apelurile în contra confirmării mandatelor de arestare, căci legea nu face nici o distincțiune.

Deciziunea No. 914/907. — Respins recursul făcut de Vasile M. Cogălniceanu și Al. Vălescu contra deciziei camerei de punere sub acuzare de pe lângă Curtea de apel din București No. 97/907 ;

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați D. Comșa, P. Grădișteanu, G. Cristescu și Radu D. Rosetti în dezvoltarea motivelor rămase în divergență ;

Pe d-l procuror general Ciru Oeconomu în concluziuni ;

Asupra primului motiv de casare rămas în divergență :

I. «Mandatul de arestare nu este motivat».

Având în vedere că recurenții Vasile M. Cogălniceanu și Alexandru Vălescu, au fost trimiși, prin requisitorul introductiv din 2 Aprilie 1907, al procurorului tribunalului Vlasca, înaintea judelei instructor respectiv, sub inculpațiunea crimei prevăzută și pedepsită de art. 47 combinat cu art. 81 din codul penal ; judecătorul de instrucțiune luându-le interogatoriul, emite în contra lor mandatele de arestare No. 964 din 5 Aprilie 1907 și No. 971 din 6 Aprilie 1907, iar tribunalul de Vlasca prin jurnalul cu No. 4384 din 9 Aprilie 1907, menține aceste mandate de arestare ; ambii recurenți fac apel la camera de punere sub acuzare în contra acestui jurnal care îi menține în stare de arestare, iar această cameră prin deciziunea sa cu No. 97 din 13 Aprilie 1907, respinge atât apelul lui Cogălniceanu cât și acela al lui Vălescu ; recurenții fac în termen legal recurs în contra acestei deciziuni, pentru mai multe motive, dintre care două rămase în divergență sunt a se judeca azi ;

Considerând că mandatul de arestare fiind o măsură extra-ordinară, legiuitorul a prevăzut în art. 93 Pr. pen. că el se poate da în circumstanțe grave, și când această arestare este indispensabilă instrucțiunii cauzei, sau este reclamată de un interes al siguranței publice ; iar prin art. 101 Pr. pen. pentru o garanție și mai mult la libertatea individuală, a preseris ca acest mandat să coprinză cauza care l-a provocat, calificarea faptului, pedeapsa prevăzută de lege, și să fie motivat, toate acestea sub pedeapsă de nulitate ;

Având în vedere că în specie, mandatele de arestare No. 964 din 5 Aprilie 1907 și 971 din 6 Aprilie 1907, în baza cărora sunt deținuți recurenții arată cauza care le-a provocat, ațâțare la rebel civil ; crimă prevăzută și penată de art. 47 combinat cu 81 Cod pen., adică calificarea faptului ; arată apoi că pedeapsa este munca silnică pe toată viața ; iar în cea ce privește motivele arată că : «văzând interogatoriile luate și toate actele de instrucțiune din care rezultă indicii și dovezi de culpabilitate ; văzând gravitatea excepțională a faptului ; văzând interesul instrucțiunii și al siguranței publice, urmează că detențiunea lor se impune» ;

Considerând că mandatul de arestare ne fiind o hotărâre propriu zisă, nici legiuitorul nu a putut înțelege ca motivarea lui să fie cât se poate de amănunțită, dar atât în cât să se poată înlătura, pe de o parte arbitrariul judelei instructor și pe de alta să se pue în măsură instanța superioară de a putea și ea controla și aprecia această măsură severă luată de judele instructor ; că afară de aceasta în specie, faptul pentru care recurenții sunt trimiși înaintea judelei instructor, și anume de agenți provocatori la rebel civil, nu este un fapt simplu și determinat, ci compus din o serie de diferite fapte și împrejurări, care toate unite și coroborate în urmă, precizează elementele constitutive ale acestei crime ; or, toate acestea nu se pot determina și stabili de cât în cursul instrucțiunii, și așa fiind mai multe motive nu se poate cere, să se arate în mandatele de arestare, emise mai cu seamă în asemenea cazuri ;

Că așa fiind, acest motiv de casare urmează a se respinge ca ne fondat ;

Asupra celui de al doilea motiv de casare rămas în divergență :

II. «Violarea art. 97, 98 și 127 Pr. penală, a principiilor că apelul e devolutiv și că în materie penală trebuie un text excepțional de lege pentru a se știrbi principiul de ordine publică al ascultării inculpatului și a apărătorului său. Rea aplicare a art. 212, 217 și 218 Pr. penală, cari sunt relative la crime și la cazuri în cari camera de punere sub acuzare e instanță de instrucțiune, iar nu de apel contra hotărârilor tribunalelor. Rea aplicare a art. 181 Pr. penală, care e privitor la judecata la instanțele de trimitere și la cazul în care prevenitul să poată fi reprezentat prin procurator, fără să se prezinte în persoană».

Având în vedere că legiuitorul din 1902 voinde a întinde pe cât se poate de mult garanțiile libertății individuale, a mărginit puterea judecătorului de instrucțiune, supuind pe de o parte aprecierii tribunalului menținerea mandatului de arestare emis în contra unui prevenit, iar pe de alta dând drept acestuia a se prezenta și apăra înaintea acestei instanțe, și chiar a fi asistat de un apărător care ar prezenta observațiunii sumare (art. 97 și 98 Pr. pen.) ; și mergând și mai departe acest legiuitor dă drept inculpatului ca și procurorului a face apel la camera de punere sub acuzare după formele și termenii art. 137 Pr. pen. în contra hotărârii tribunalului dată asupra mandatului de arestare (art. 127 Pr. pen.) ;

Având în vedere că acest legiuitor găsiind că aceste garanții date inculpaților sunt suficiente, nu a mers mai departe, așa că nimic nu a modificat din procedura de urmat și din modul de judecare, al unor asemenea apeluri, înaintea camerei de punere sub acuzare, unde fie modul ei de constituire, fie experiența judecătorilor, sunt destule garanții pentru inculpați ;

Având în vedere că din toate dispozițiunile procedurii penale relative la camera de punere sub acuzatie, rezultă că instrucția și judecarea înaintea sa să face în mod secret, după actele aflate în dosarul instrucției și memoriile preveniturii ca și ale părții civile dacă va fi, iar ministerul public după ce și va fi depus requizițiunea sa scrisă și subscrisă se va retrage împreună cu greșierul; iar art. 218 l'r. pen. prevede în un mod precis că inculpatul ca și partea civilă și martorii nu se vor înfățișa;

Că așa fiind principiul de ordine publică al ascultării inculpatului și al apărătorului său, este formal înlăturat de legiuitor, înaintea acestei instanțe, fie că ea ar judeca în materie criminală în urma ordonanței de trimiteri, fie că ar judeca opozițiile la ordonanțele date în materie corecțională, fie chiar că ar judeca apelurile în contra confirmării mandatelor de arestare, căci legea nu face nici o distincție;

Prin urmare și acest motiv de casare cată a se respinge ca nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența din 30 Aprilie 1907

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Administrația financiară Roman, cu Herman Copolovici

Contribuțiuni directe. — Taxa pentru fabricarea și vânzarea lumânărilor de ceară. — Criteriul legal după care se fixează cuantumul acestor taxe. — Populațiunea orașului și felul comerțului. — (Art. 1, 3, 10 și 11 din legea pentru înființarea taxei lumânărilor de ceară)

1. Prin art. 1 din legea pentru fabricarea și vânzarea lumânărilor de ceară adevărată de albine, legiuitorul prohibă întrebuițarea, pentru serviciile religioase, a altui fel de lumânări de cât a celor de ceară adevărată de albine, în biserică și afară din biserică.

Art. 3 din aceeași lege prevede taxele ce trebuie să plătească diferitele categorii de fabricanți și de vânzători de asemenea lumânări.

2. Fiind-că la epoca promulgării acestei legi, se găsea în comerț cantități însemnate de lumânări, care erau fabricate din alte materii de cât din ceară adevărată, legiuitorul, dintr'un sentiment de echitate și spre a nu cauza pagube comercianților, prin scoaterea din comerț a unui stoc atât de important de lumânări, prin art. 10 a acordat debitanților un termen de nouă luni pentru a le desface, cu condițiune ca ei să facă declarațiune la camerele de comerț de cantitatea și calitatea lumânărilor ce ar avea în depozit, sub pedeapsă de a fi urmăriți, în cas de contravențiune, potrivit art. 9 din lege.

3. Singurul criteriu legal după care trebuie a se fixa cuantumul taxei pentru fabricarea și vânzarea lumânărilor de ceară este numărul locuitorilor localității în care comerciantul își exercită comerțul și felul comerțului ce exercită, iar nici de cum câștigul ce comerciantul poate obține din desfacerea lumânărilor de ceară.

Deciziunea No. 202/907. — Casată, în urma recursului făcut de Administrația financiară Roman, deciziunea comisiunii de apel din județul

Roman No. 86/907, dată în proces cu Herman Copolovici.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Violare de lege și exces de putere,

«Comisiunea comunală la localitate constată prin procesul verbal No. 15 din 7 Februarie 1907 că intimatul a vândut lumânări de ceară și alte substanțe precum și din ceară curată de albine de la 1 Aprilie 1906, că a avut autorizație să vândă lumânările fabricate din ceară și alte substanțe timp de 9 luni de la punerea legii în aplicare și conform § de sub art. 3 și ultimul aliniat, din legea pentru vânzarea și fabricarea lumânărilor de ceară curată de albine pentru usul religios al bisericii autocefale române l'a impus la taxa fixă anuală de la trimestru Aprilie 1906/907 de lei 200 după populația orașului Roman de la 25000 locuitori în jos la 5000.

«Comisiunea de apel cu majoritate fiind d-nul Președinte în divergență anulează impunerea comisiunii comunale pentru motivul că apelantul prin faptul că a avut autorizația să vândă lumânările fabricate din ceară amestecată cu alte substanțe nu a avut beneficii mari.

«Cer anularea deciziunii comisiunii de apel pentru violarea § ultim de sub art. 11 și § D de sub art. 3 din legea pentru fabricarea și vânzarea lumânărilor de ceară curată de albine pentru usul religios».

Având în vedere că prin art. 1 din legea pentru fabricațiunea și vânzarea lumânărilor de ceară adevărată de albine, legiuitorul prohibă întrebuițarea, pentru serviciile religioase, a altui fel de lumânări de cât a celor de ceară adevărată de albine în biserică și afară din biserică; că după ce prin art. 2 impune fabricanților ca pe viitor să stampileze fie care lumânare de ceară cu marca proprie a fabricii, pe care o supune înregistrării conform legii mărcilor de fabrică, prin art. 3 prevede taxele ce trebuie să plătească diferitele categorii de fabricanți și vânzători de asemenea lumânări;

Având în vedere că la epoca promulgării acestei legi se găsea în comerț cantități însemnate de lumânări care erau fabricate din alte materii de cât din ceară adevărată; dintr'un sentiment de equitate și spre a nu cauza pagube comercianților, prin scoaterea din comerț a unui stoc atât de important de lumânări, legea prin art. 10 le-a acordat debitanților un termen de nouă luni pentru a le desface cu condițiune ca ei să facă declarațiunii la camerele de comerț de cantitatea și calitatea lumânărilor ce ar avea în depozit sub pedeapsă de a fi urmăriți, în cas de contravențiune, potrivit art. 9 din lege;

Având în vedere că, în specie, intimatul s'a conformat în totul art. 10 și a continuat a vinde lumânările aflate în depozit în interiorul celor 9 luni prevăzute de art. 10 și în virtutea art. 11 aliniatul ultim a fost supus de comisiunea comunală la plata unei taxe de 200 lei după distincțiunile înscrise în art. 3 din lege;

Considerând că intimatul ne fiind mulțumit, a făcut apel, și comisia de apel a infirmat procesul-verbal apelat și a apărât pe apelant de ori ce fel de taxă;

Considerând că pentru a ajunge la această soluțiune comisiunea de apel face calculul câștigului ce apelantul a putut să realizeze din vânzarea stocului de lumânări nereglementare și ajunge la rezultatul, că câștigul ar fi mai mic de cât taxa la care comisiunea comunală impusese pe acest debitanț;

Considerând că nicăeri legea nu ia drept normă câștigul ce comerciantul poate obține din desfacerea lumânărilor de ceară pentru fixarea taxei în cestiune; că singurul criteriu legal este numărul locuitorilor localității, în care comerciantul își exercită comerțul și felul comerțului ce exercită;

Considerând că procedând astfel comisiunea de apel a nesocotit art. 10 și 11 ultimul aliniat al legii, și a comis un vădit exces de putere când, constant fiind că comerciantul a vândut lumânările declarate către Ca-

mera de comerț, totuși a fost scutit de a plăti taxa prescrisă de lege;

Considerând că așa fiind recursul este fondat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția III

Audiența de la 30 Martie 1907

Președinția D-lui N. BUDIȘTEANU, Președinte

G. Dan cu Consiliul de disciplină al baroului de Argeș.

Apărători. — Noua lege a organizării avocaților din 1907. — Consiliul de disciplină. — Suprimarea chemării consiliului în instanță de apel. — Dispozițiunile art. 89. — Respectarea drepturilor câștigate. — Sensul cuvintelor «apărători regulat înscrisi». — Apărători înscrisi pe baza ordonanțelor prezidențiale și sentințe. — Inscierea valabilă. — Ajutorii de grefieri. — Dacă ei pot fi apărători. — Art. 123 din legea judecătorilor de pace.

1. Prin legea corpului de avocați, modificată în 1907 nu s'a mai prevăzut dispoziția ca consiliul de disciplină să stea în instanța apelului de oare ce acel consiliu nu este de cât prima instanță care a judecat pe avocat și în contra cărei decizii s'a făcut apel.

2. Art. 89 din legea avocaților din 1907, prevăzând că apărătorii instituți prin art. 123 din legea judecătorilor de pace care se vor găsi regulat înscrisi la promulgarea prezentei legi, vor putea să și exercite în viitor profesiunea numai, pe lângă judecătorii de pace, prin aceste cuvinte a înțeles că pentru apărătorii deja înscrisi în regulă, s'a respectat drepturile dobândite și, numai de la promulgarea legii asemenea apărători nu se pot admite.

3. Din interpretarea art. 123 din legea judecătorilor de pace, reese că cuvântul de grefieri este generic așa că pot fi procuratori pe lângă judecătorii de pace nu numai grefierii de tribunale și curți dar și ajutorii lor.

S'a ascultat: d-l avocat I. Th. Florescu, în desvoltarea incidentului că consiliul de disciplină nu poate figura în instanța de apel; d-l avocat Em. Pantazi, în combateri.

Curtea,

Având în vedere incidentul ridicat de apelantul C. Dan, de a fi scos din cauză consiliul de disciplină al Baroului din Argeș;

Având în vedere că legea de la 1864 pentru constituirea corpului de avocați, prin art. 21, prevedea că Curtea va judeca de urgență, în ședință secretă, după ce va asculta pe apelant, pe procuror, sau la trebuință pe reprezentantul consiliului de disciplină, deci chiar după această lege prezența consiliului de disciplină era lăsată la facultatea Curței;

Considerând însă că, prin legea modificatoare din 1907, pentru organizarea corpului de avocați, s'a suprimat nu numai această dispozițiune facultativă în ce privește prezența consiliului de disciplină, dar nici Ministerul public, care după vechea lege era obligatoriu, nu mai poate lua parte la ședințele Curței, după cum o prevede expres art. 11 din noua lege, decât numai atunci când apelul este făcut de dânsul;

Că, cu drept cuvânt, legiuitorul de la 1907, nu a mai permis consiliului de disciplină să stea în instanța apelului, de oare ce dânsul nu este alt cineva decât prima instanță care a judecat pe avocat și în contra căreia deciziuni acesta din urma se plânge, și deci, în atare caz, nu este admisibil ca consiliul de disciplină, care formează prima instanță, să se prezinte la a doua instanță, care este Curtea de apel, pentru a-și susține deciziunea dată de dânsul;

Că, art. 35 din noua lege, invocat de reprezentantul consiliului de disciplină, nu se poate aplica în speță, de oare-ce el vorbește numai de cazurile când este în

discuțiune averea corpului de avocați, numai atunci decanul sau membrul delegat poate să însărcineze pe unul sau mai mulți avocați pentru a reprezenta corpul înaintea justiției, or, în cazul de față, nu este în discuțiune averea corpului de avocați;

Pentru aceste motive, scoate din cauză pe consiliul de disciplină al Baroului de avocați din Argeș și dispune a se intra în cercetarea fondului procesului.

O p i n i u n e.

Corpul avocaților fiind declarat persoană morală prin noua sa lege, consiliul de disciplină trebuie să figureze în instanță pentru a apăra interesele corpului conform art. 35 din legea lui constitutivă, și acesta fie că a făcut apel, fie că nu a făcut;

Din momentul ce are dreptul de supraveghiere și control pentru ca să nu se introducă în barou persoane care l'ar discredita și ar lovi în interesul corpului, are totdeauna un interes actual și este parte în proces, iar nu numai prima instanță care a judecat pe apelant.

(s) Sp. Stătescu.

In fond:

Curtea,

Asupra apelului făcut de C. Dan în contra deciziei No. 5 din 1907 a consiliului de disciplină al Baroului din Argeș;

Având în vedere că C. Dan, apărător pe lângă judecătorii de ocoale din jud. Argeș încă din anul 1900, a cerut consiliului de disciplină al Baroului avocaților din Argeș, ca conform art. 89 din noua lege a corpului de avocați din 1907, să fie trecut în tabloul apărătorilor de pe lângă judecătorii de ocoale din acel județ, și consiliul de disciplină prin deciziunea apelată astăzi, i-a respins cererea de înscriere, pe motivul că titlul său pe baza căruia cere să fie trecut în tablou nu este valabil, întru cât art. 123 din legea judecătorilor de pace nu dă dreptul și ajutorilor de grefieri de a se înscri ca apărători ci numai grefierilor, și deci rău a fost înscris la 1900 de prezidentul trib. Argeș;

Având în vedere că apelantul C. Dan este înscris ca apărător pe lângă judecătorii de pace din jud. Argeș în baza ordonanței prezidențiale a tribunalului Argeș cu data 31 Martie 1900, dată în baza art. 123 din legea judecătorilor de pace, după ce mai întâi a constatat că C. Dan a funcționat mai mult de 2 ani ca ajutor de grefier la tribunalul Constanța;

Având în vedere că apelantul de la acea epocă continuă a exercita profesiunea de apărător, după cum rezultă din certificatul cu No. 4867 din 1907 al judecătoriei ocolului I Pitești;

Având în vedere că ordonanța prezidențială în baza căreia apelantul a fost înscris a rămas definitivă, și prin urmare un drept câștigat pentru dânsul;

Având în vedere că art. 89 din noua lege a corpului de avocați respectă drepturile dobândite, căci zice că, apărătorii instituți prin art. 123 din legea judecătorilor de pace, care se vor găsi regulat înscrisi la promulgarea prezentei legi, vor putea să și exercite și în viitor profesiunea numai pe lângă judecătorii de pace; însă de la promulgarea acestei legi, asemenea apărători nu se mai pot admite;

Având în vedere că prin cuvintele din art. 89, «apărătorii care se vor găsi regulat înscrisi», legiuitorul nu a înțeles să vorbească de acei care au fost înscrisi în baza unei ordonanțe prezidențiale sau hotărâri judecătorești, ci de aceia care prin fraudă, fără vre-un titlu oare-care, s'au putut strecura să fie înscrisi;

Că, de asemenea, legiuitorul nu a dat în cădere consiliului de disciplină să discute și să judece ordonanțele prezidențiale și hotărârile judecătorești, în baza cărora apărătorii au fost înscrisi, aceasta fiind un drept câștigat pentru dânsul, căci dacă aceasta ar fi fost intențiunea legiuitorului, o spunea expres prin lege;

Considerând că, în ipoteza că, după noua lege a corpului de avocați, consiliul de disciplină, ar avea dreptul, cu ocaziunea înscrierii în tablou a apărătorilor

conform art. 89, să discute și să judece ordonanța prezidențială sau hotărârea judecătorească, în baza căreia fusese înscris până atunci apărătorul, totuși când art. 123 din legea judecătorilor de pace permite grefierilor ca să fie înscrși ca apărători pe lângă judecătorii de pace, acest cuvânt este generic și el cuprinde și pe ajutorii de grefieri;

Că aceasta este atât de adevărat, rezultă din însăși interpretarea dată de autorul legii d-l Eugeniu Stătescu, în Senat, cu ocaziunea votării legii, la interpellarea făcută de d-l senator N. Mănescu-Călărăși că, art. 123 să prevadă pe lângă judecătorii de pace și ajutoarele lor și pe grefierii și ajutorii de tribunal și Curții, iar autorul legii declară că nu găsește nici un inconvenient cu atât mai mult cu cât mulți dintre judecătorii de pace și dintre ajutorii de judecătorii, netritați, au fost recrutați printre grefierii și sub-grefierii de la Curții și tribunale;

Că, prin urmare, dacă însăși legiuitorul a dat această interpretare, ea trebuie să fie primită și de judecători;

Că dar, înscrierea apelantului C. Dan fiind regulat făcută, apelul lui este întemeiat și, ca atare, urmează a se admite, a se reforma decizia apelată, și a dispune ca apelantul să fie trecut în lista apărătorilor din jud. Argeș ce urmează a se alcătui în baza art. 89 din noua lege a avocaților.

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul.

(ss) N. Budișteanu, Sp. Stătescu, V. Pretorian, C. Sărățeanu.

Subsemnatul, numai pentru primul motiv din deciziunea majorității, pe care îl adopt în totul, sunt de părere a se admite apelul făcut de C. Dan, a se reforma decizia Consiliului de disciplină și a se dispune trecerea apelantului pe lista apărătorilor din județul Argeș.

(s) Oscar N. Niculescu

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența de la 12 Aprilie 1907

Președinția D-lui P. HAGIOPOL, Președinte

N. A. Papadat, cu I. D. Nicolau ș. a., cu Statul
Sentința No. 107

Sucesiune.—Taxă de înregistrare.—Dacă taxa de înregistrare pretinsă de Stat la o succesiune, primează datoriile succesiunii.—Executor testamentar.—Natura lui gratuită.—Fixarea unui onorariu executorului testamentar.—Dacă plata acestui onorariu primează datoriile succesoriale. (Art. 65, 66 legea timbrului; 1725 c. civ.)

1. Taxele de înregistrare succesoriale neplătindu-se de cât asupra activului net, după ce se scad datoriile, de aci rezultă că succesiunea nu formează un patrimoniu pentru moștenitor, de cât după ce se scot sarcinile ce o apasă, așa că creditorii succesiunii, cată a fi plătiți înaintea creditorului moștenitorilor, adică înaintea Statului;

Prin urmare, creanța fiseului isvorâtă din taxa de înregistrare a unei succesiuni, este primată de creanțele defunctului.

2. În principiu, executorul testamentar ca și mandatul, este de natură gratuită; că de și atât el, cât și mandatarul, nu sunt în drept să ceară vre-o plată pentru serviciile sale, totuși, fiindcă gratuitatea mandatului nu este de esența, ci de natura sa, doctrina și jurisprudența au admis că testatorul ar putea să i fixeze un onorar, dar atunci, această dispoziție testamentară are caracterul unei liberalități, și dar asemenea onorar are a fi plătit după plata celorlalți creditori ai succesiunii.

Tribunalul,

Asupra contestațiilor d-lui N. A. Papadat și a d-lui I. D. Nicolau, personal și ca procurator al d-lor Maria D. Nicolau, Al. D. Nicolau, Const. D. Nicolau și Elena Sever Moscuna, cu autorizația soțului său Sever Moscuna, făcute prin petițiile înreg. la No. 16251/905 și 16235/905, în contra tabloului cu data de 30 Aprilie 1905 de distribuțiunea sumei de 10.000 lei, rezultați din vânzarea imobilului din str. Cosma No. 3, din București, averea defunctului căpitan D. Pande, efectuat de d-l Jude-comisar G. M. Ferichide;

Având în vedere concluziunile orale ale părților și ale d-lui locțiitor de Procuror, precum și concluziunile scrise depuse de părți și atașate la dosar;

Având în vedere că din desbaterile urmate în instanță, actele prezentate, cum și din concluziunile scrise depuse de părți, se constată: că după cererea d-lui Administrator financiar al județului Ilfov, vânzându-se imobilul din str. Cosma No. 3 din București, averea rămasă de pe urma defunctului căpitan D. Pande, pentru acoperirea creanței Statului în valoare de 8010 lei 90 bani, ce d-nii Manole Iliescu, Zoe Iliescu, etc., în calitate de moștenitori datorează taxe de înregistrare succesoriale, a rezultat prețul de 10.000 lei, cari s'a distribuit, prin tabloul de împărțeață cu data de 30 Aprilie 1905, efectuat de d-l Jude-comisar G. M. Ferichide, ast-fel: înscris și alocat în primul rang, Ministrul de Finanțe, cu suma de 8¹⁰ lei 90 bani, cu privilegiu, taxe de înregistrare succesoriale; în urmă Nicolae Dumitru reprezentat prin moștenitorii defunctului Dumitru Nicolau, înscris cu o creanță de 19000 lei, dar alocat cu suma de 771 lei 30 bani, și N. A. Papadat înscris cu o creanță de 30000 lei, dar alocat cu suma de 1217 lei 80 bani, și după acestea Zoe Iliescu, etc., dar fără a li se aloca vre-o sumă oare-care. Contra acestui tablou de împărțeață moștenitorii defunctului Dumitru Nicolau și N. A. Papadat, ridică aceste contestații, cari fac obiectul procesului de față;

Acestea sunt faptele.

În ce privește contestațiile moștenitorilor defunctului Dumitru Nicolau și N. A. Papadat contra statului;

Având în vedere că moștenitorii defunctului Dumitru Nicolau și N. A. Papadat, prin d-nii avocați Em. Pantazi, S. Dumitrescu și S. Rosenthal, susține că prin efectul separațiunii de patrimoniu, ce li s'au încuviințat, averea defunctului căpitan D. Pande este distinctă de averea moștenitorilor și creditorii defunctului se plătesc din acea avere, înaintea tuturor creditorilor moștenitorilor, prin urmare și a fiseului, ale căror drepturi nasc în momentul morții defunctului și se exercită, conform art. 62 din legea timbrului, asupra activului net, deducându-se datoriile succesiunii; că așa fiind, fiseul, pentru taxele succesoriale, având creanța sa contra moștenitorilor, este primat de creditorii defunctului și dânsii fiind, prin efectul separațiunii de patrimoniu, creditori ai defunctului și primând creanța fiseului, cere a se reforma acest tablou de distribuție și a fi înscrși și alocați într'ansul cu creanțele lor înaintea creanței Statului;

Având în vedere că fiseul, prin d-l avocat al Statului, Al. Zeuceanu, se opune la această cerere și susține că creanța fiseului derivă din taxe succesoriale, și ori-care ar fi calitatea contestatorilor, ei nu se pot opune la plata taxelor de înregistrare sau contesta dreptul fiseului de a fi înscris în tablou pentru taxe constatate și recunoscute ca datorite în această succesiune, și în sprijinirea acesteia invoacă dispozițiunile art. 60 din vechia lege a timbrului, a art. 76 din legea timbrului de la 1900 și a art. 68 din actuala lege, din care pretinde că ar reeși că odată ce creanța Statului pentru taxele succesoriale este constatată pentru garantarea plății ei are un drept de privilegiu, fără să fie nevoie de a fi înscris de fisc și urmărește imobilul în ori-ce

măinii s'ar găsi; așa că, taxele de înregistrare fiind o sarcină privilegiată asupra succesiunii care trece înaintea orî-cărui alte sarcini, este indiferent dacă contestatorii creditorii ai defunctului au cerut asigurarea creanțelor lor în averea succesiunii, sau că ar fi cerut separațiunea succesiunii de patrimoniul moștenitorilor, cere respingerea contestațiunilor;

Având în vedere că cesțiunea dedusă judecăței, față de Stat, este de a se ști dacă creanța fiscalului, isvorâtă din taxe de înregistrare succesoriale primează creanțele creditorilor defunctului;

Având în vedere că este constant, de alt-fel necontestat și de Fisc, că atât moștenitorii defunctului Dumitru Nicolau, cât și N. A. Papadat, au cerut în termen util și li s'au încuviințat separarea patrimoniului defunctului căpitan D. Pandelescu, de acela al moștenitorilor săi, Manole Iliescu, Zoe Iliescu, etc.;

Având în vedere că separațiunea de patrimoniu este un beneficiu prin care creditorii defunctului pot să dobândească de la justiție ca bunurile și datoriile defunctului să rămâie distincte de bunurile și datoriile moștenitorului, pentru ca ei să fie plătiți înaintea creditorilor personali ai moștenitorului, printr'aceasta se restabilește lucrurile în starea în care ele ar fi fost dacă defunctul n'ar fi încetat din viață. Această ficțiune a legii nu este de cât consacrațiunea principului înscris în art. 1718 și 1719 c. civ., după care bunurile debitoarelor servesc spre asigurarea comună a creditorilor săi, și are de efect păstrarea a garanției ce ei aveau pe când el era încă în viață, a bunurilor sale. În adevăr, creditorii moștenirii tratând cu defunctul au avut ca garanție toate bunurile sale, prin urmare este just că această garanție să le rămână și în viitor;

Având în vedere că după dispozițiunile legii vechi a timbrului, cât și după dispozițiunile art. 65 a actualei legi în vigoare, taxele de înregistrare succesoriale nu se plătește de cât asupra activului net, scăzându-se datoriile; prin urmare succesiunea ne formând un patrimoniu pentru moștenitor de cât după ce se scot sarcinile ce o apasă, se înțelege că creditorii succesiunii câtă a fi plătiți înaintea creditorilor moștenitorilor, Statul.

Având în vedere că de asemenea după dispozițiunile art. 1725 C. c. tesaurul public nu poate obține un privilegiu în contra drepturilor persoanelor al treilea dobândite, prin urmare creanța statului, taxe de înregistrare succesoriale, născută în momentul succesiunii, nu poate să primeze creanțele contestatorilor, moștenitorii defunctului Dumitru Nicolau și N. A. Papadat, care, prin efectul separațiunii de patrimoniu sunt considerați de a nu fi încetat de a fi creditorii, de a avea ca garanție toate bunurile defunctului și de a fi plătiți cu preferință din acestea înaintea creditorilor ereduului, în speță Statul, ca cum ar fi încă în viață defunctul;

Având în vedere, că se mai obiectează că din momentul ce s'a evaluat averea defunct. și a rămas constatată că se datorează suma de 8010 lei, taxe succesoriale, nu se mai poate discuta din nou astăzi drepturile Statului; Este adevărat că, după dispozițiunile art. 66 din legea timbrului, odată ce deciziunea, prin care se fixează taxele succesoriale, este rămasă definitivă, ea este executorie și nu mai poate fi atacată pe nici o cale. Dar, lasă că această dispoziție este o inovație a actualei legi, ce nu este aplicabilă, în speță, căci legea din 1886 era în vigoare când s'a deschis această succesiune și această lege nu prevedea o asemenea dispoziție, dar chiar dacă ar fi aplicabilă această decizie nu poate fi opozabilă de cât moștenitorilor cărora li s'a comunicat, fie lor personal, fie reprezentanților lor, însă nici de cum creditorilor defunctului care sunt terți;

Că dar, așa fiind, întru cât creanța fiscalului, creditorul moștenitorilor, este primată de creanțele defunctului, aceste contestațiuni sunt fondate și urmează a fi admise;

In ce privește contestația moștenitorilor Dumitru Nicolau față cu contestația lui N. A. Papadat :

Având în vedere că moștenitorii defunctului Dumitru Nicolau, prin d-l avocat S. Dumitrescu, cer înlăturarea lui N. A. Papadat din tabloul de distribuție ca creditor al defunctului Căpitan D. Pandelescu, și în sprijinirea cererii lor invoacă, în primul rând, că drepturile sale, fiind isvorâte din testamentul autentificat de Trib. Ilfov Secția de Notariat cu No 11773 din 18 Septembrie 1898, sunt de legatar, fie că ar fi cu titlu gratuit sau remunerator, prin efectul separațiunii de patrimoniu, trebuie să fie plătit după acoperirea creanțelor defunctului, independent dacă și dânsul a cerut separare de patrimoniu sau a luat inscripțiune ipotecară, fiind știut că datoriile defunctului se plătesc înaintea legatarilor și, în al doilea rând, ori care ar fi drepturile sale, întru cât a făcut o pöprire pe această sumă, ce s'a validat definitiv conform art 462 procedura civilă, a obținut un transfert judiciar asupra ei cu exclusiunea sa, așa în cât, fie dintr'o privity, fie dintr'alta, câtă a i se respinge contestația ;

Având în vedere că N. A. Papadat, prin d-l avocat S. Rosenthal, se opune la această cerere, și susține în primul rând, că din momentul ce moștenitorii Dumitru Nicolau au pus concluziuni în ce privește drepturile sale, susținând că ar avea un legat cu caracter remunerator, nu mai poate în replică să revie asupra primei lor concluziuni și să susție că are altă calitate; și în al doilea rând, în caz când Tribunalul ar trece asupra acestui fine de neprimire, că drepturile sale, născute din testament, nu sunt alt ceva de cât recunoașterea și plata onorariilor sale pentru serviciile aduse defunctului Căpitan D. Pandelescu, în calitate de avocat, atât în timpul vieții sale, cât și pentru aducerea la îndeplinire a dispozițiunilor sale prevăzute în testament ;

Având în vedere că, în principiu, executorul testamentar ca și mandatarul este de natură gratuită, că atât el cât și mandatarul nu sunt în drept să ceară vre o plată pentru serviciile sale; cu toate acestea fiindcă gratuitatea mandatului nu este de esența ei de natura sa, doctrina și jurisprudența au admis că testatorul ar putea să-i fixeze un onorariu, dar atunci această dispoziție testamentară are caracterul unei liberalități, de legatar (Vezi *Traité de droit civil* G. Baudry la Cantinier, Vol. X, Tom II, pag. 305—307, § 2591, 2595 *Des donations et testaments*);

Având în vedere că dacă acestea sunt principiile cari regulează drepturile executorilor testamentari, rămâne a se examina în fapt care sunt drepturile lui N. A. Papadat, derivate din testament ;

Având în vedere că se constată, că moștenitorii def. Dumitru Nicolau sunt creditorii ai lui Nicolae Dumitru creditor al defunctului Căpitan D. Pandelescu, care prin poprirea ce au făcut și validat, prin sentința Tribunalului Ilfov Secția de Notariat cu No. 427 din 25 Noiembrie 1904, investită cu formula executorie, au devenit creditorii ai defunctului; Că de asemenea se constată din testamentul defunctului Căpitan D. Pandelescu că N. A. Papadat este numit executor testamentar, și pentru aducerea la îndeplinire a dispozițiunilor acestui testament i se leagă o rentă viageră de 1200 lei anual, cu facultatea pentru asigurarea plăței de a lua o inscripție ipototecară asupra unui imobil al succesiunii până la concurența sumei de 30.000 lei ;

Că dar, așa fiind, întru cât moștenitorii defunctului Dumitru Nicolau sunt creditorii ai defunctului Căpitan D. Pandelescu, ei urmează a fi trecuți în tabloul de distribuție și plătiți cu preferință înaintea lui N. A. Papadat, legatar al acestuia ;

Având în vedere că din moment ce acest motiv este fundat, devine fără interes a se mai discuta cel alt motiv invocat ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Președinte P. Hagiopol, Tribunalul, respinge etc.

(ss) P. Hagiopolu, N. Ioanid.

Grefier (s) N. Petrescu